

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-74(3)/14/AgŁ

Warszawa, 13 października 2014 r.

DECYZJA DIH-1/69/2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r. poz. 267 z późn. zm.), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2014 r. poz. 148 z późn. zm.) oraz art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 669), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy Aleksandra Błażewicza, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Aleksander Błażewicz I.P.H.U II. STACJA No 7 w Gdyni, od decyzji Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gdańsku z dnia 6 sierpnia 2014 r. nr ŻN.D.31.2014.SŻ (nr akt sprawy: ŻN.8361.156.2014.SŻ.HM), którą ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w wysokości 1 000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych dwóch porcji Mini Burgera o łącznej wartości 20 zł – utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W toku kontroli przeprowadzonej w dniach 25 i 26 lutego 2014 r. przez inspektorów reprezentujących Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Gdańsku, zwanego dalej „Pomorskim WIIH”, w zakładzie gastronomicznym „Stacja No 7” w Sopocie przy ul. Zamkowa Góra 25, należącym do przedsiębiorcy Aleksandra Błażewicza, prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Aleksander Błażewicz I.P.H.U II. STACJA No 7 w Gdyni, zwanego dalej również „stroną”, pobrano do badań laboratoryjnych próbkę burgera wołowego, pochodzącego z zakupu kontrolnego, przygotowanego w dniu 25 lutego 2014 r., zadeklarowanego w cenniku dla kupujących jako Mini Burger „kotlet 100 g wołowiny”, oferowanego do sprzedaży w cenie 10 zł/szt., zwanego dalej „burgerem”, w ilości 1 sztuki (porcji) – co udokumentowano w protokole pobrania próbki z dnia 25 lutego 2014 r. nr 084449.

Równocześnie pobrano i zabezpieczono dodatkową próbkę, w ilości odpowiadającej ilości pobranej do badań laboratoryjnych (próbki kontrolną), którą pozostawiono w zakładzie pod nadzorem kontrolowanego przedsiębiorcy – co udokumentowano w protokole pobrania próbki kontrolnej z dnia 25 lutego 2014 r. nr 084450.

Powyższe udokumentowano w protokole kontroli z dnia 26 lutego 2014 r. (nr akt kontroli: ŻN.8361.156.2014.SŻ.HM). Do akt sprawy dołączono także cennik dla kupujących w formie ulotki.

Badania przeprowadzone przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Olsztynie, zwane dalej „Laboratorium UOKiK w Olsztynie” wykazały, że przedmiotowy burger był niezgodny z wymaganiami jakościowymi określonymi w deklaracji zawartej w cenniku dla kupujących, z uwagi na stwierdzoną obecność białek charakterystycznych dla świnia, podczas gdy w składzie burgera uwidocznionym w cenniku zadeklarowano wyłącznie wołowinę – co udokumentowano w sprawozdaniu z badań z dnia 5 marca 2014 r. nr 91/2014.

Pismem z dnia 10 marca 2014 r., Pomorski WIIH poinformował stronę o wynikach badań laboratoryjnych oraz o prawie do złożenia wniosku o zbadanie próbki kontrolnej zakwestionowanego produktu. Strona skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i wniosła w piśmie z dnia 17 marca 2014 r. o zbadanie próbki kontrolnej w niezależnym laboratorium, wskazując na Laboratorium Badawcze J.S. Hamilton Polska S.A. z siedzibą w Gdyni, zwane dalej „Laboratorium Hamilton w Gdyni”.

Uwzględniając wniosek strony, Pomorski WIIH przekazał próbkę kontrolną w celu jej zbadania do Laboratorium Hamilton w Gdyni.

Badania próbki kontrolnej wykonane w Laboratorium Hamilton w Gdyni, polegające na wykrywaniu specyficznej sekwencji DNA dla mięsa wieprzowego, wykazały zawartość wieprzowiny w ilości 8,79% – co udokumentowano w sprawozdaniu z badań z dnia 27 marca 2014 r. nr 58079/14/GDY. Potwierdzono zatem wyniki wcześniejszego badania wykonanego przez Laboratorium UOKiK w Olsztynie.

Pismem z dnia 31 marca 2014 r., Pomorski WIIH poinformował stronę o wynikach badań próbki kontrolnej zakwestionowanego produktu.

W związku z powyższymi nieprawidłowościami, pismem z dnia 4 czerwca 2014 r., Pomorski WIIH zawiadomił stronę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężnej w wysokości 1 000 zł z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanych dwóch porcji Mini Burgera o łącznej wartości 20 zł, informując także o przysługującym jej prawie do czynnego udziału w każdym stadium postępowania. Ponadto, pismem z dnia 5 czerwca 2014 r., wezwał ją, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 82 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.), zwanej dalej „Ordynacją podatkową”, do wyliczenia i przesłania informacji o wielkości obrotów osiągniętych przez nią w roku 2013.

Odpowiadając na powyższe wezwanie, strona podniosła w piśmie z dnia 18 czerwca 2014 r., że nie dopuściła się zafalszowania, poprzez podanie w ofercie swojego zakładu oznakowania niezgodnego z prawdą, w sytuacji, gdy ona sama została wprowadzona w błąd przez producenta. Strona uważa, że stopień jej zawinienia i zakres naruszenia był znikomy, o czym świadczy fakt, że skład zakwestionowanego produktu w sposób nieznaczny różnił się od zadeklarowanego od producenta. Podkreśliła także, że nie posiada informacji o wielkości obrotów za rok 2013, a przywołany w piśmie z dnia 5 czerwca 2014 r. przepis art. 82 § 1 pkt 1 Ordynacji podatkowej, nie uprawniał Pomorskiego WIIH do żądania takich informacji.

Strona nie przekazała żądanych informacji, nawet pomimo ponownego wezwania skierowanego do niej przez Pomorskiego WIIH w piśmie z dnia 26 lipca 2014 r., wraz z wyjaśnieniem podstaw prawnych tego żądania.

Decyzją z dnia 6 sierpnia 2014 r. nr ŻN.D.31.2014.SŻ (doręczoną stronie w dniu 18 sierpnia 2014 r.), Pomorski WIIH wymierzył stronie, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 1 000 zł, z tytułu wprowadzenia do obrotu zafalszowanych dwóch porcji Mini Burgera o łącznej wartości 20 zł.

Pismem z dnia 29 sierpnia 2014 r. (nadanym w dniu 1 września 2014 r. w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego), strona złożyła do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwanego dalej również „Prezesem UOKiK”, odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o jej uchylenie oraz umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości. Strona uważa, że nie można jej przypisać winy za to, że w mięsie wołowym użytym do przygotowania burgera znajdowały się śladowe ilości mięsa wieprzowego, co potwierdza – jak podkreśliła – przypisany jej w zaskarżonej decyzji niski stopień zawinienia oraz fakt, iż jako sprzedawca detaliczny nie sugerowała ona 100% wołowiny w oferowanym produkcie, a jedynie zapewniała o 100% jakości tego produktu. Zaskarżonej decyzji strona zarzuciła:

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej, poprzez uznanie, że strona podała w oznakowaniu zakwestionowanego burgera, oferowanego do sprzedaży jako Mini Burger, niezgodny z prawdą skład tego produktu, w sytuacji, gdy oferta lokalu wskazywała na 100% gwarantowanej jakości oferowanych produktów, czyli nie wykluczała możliwości pojawienia się „śladowych” ilości innego gatunku mięsa;
- błąd w ustaleniach faktycznych, poprzez uznanie, że stopień szkodliwości zarzucanego jej czynu jest najwyższy, w sytuacji, gdy jako sprzedawca detaliczny nie sugerowała ona potencjalnemu klientowi 100% składu wołowiny w oferowanym produkcie, a jedynie zapewniała go o 100% jakości tego produktu.

Pismem z dnia 16 września 2014 r., Prezes UOKiK poinformował stronę, że przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w niniejszej sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa, prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także do wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona nie skorzystała z przysługujących jej uprawnień.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, w świetle art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1 000 zł.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej, na podstawie art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

Wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze, w świetle art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania, oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Pojęcie jakości handlowej zostało zdefiniowane w art. 3 pkt 5 tej ustawy, jako cechy artykułu rolno-spożywczego dotyczące jego właściwości organoleptycznych, fizykochemicznych i mikrobiologicznych w zakresie technologii produkcji, wielkości lub masy oraz wymagania wynikające ze sposobu produkcji, opakowania, prezentacji i oznakowania, nieobjęte wymaganiami sanitarnymi, weterynaryjnymi lub fitosanitarnymi.

Artykuł rolno-spożywczy zafałszowany, jak wynika z art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej, to produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

Oznakowanie środka spożywczego, zgodnie z art. 45 ust. 2 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o bezpieczeństwie żywności i żywienia (Dz. U. z 2010 r. Nr 136 poz. 914 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności i żywienia” – przywołanym w art. 6 ust. 2 ustawy o jakości handlowej – obejmuje wszelkie informacje w postaci napisów i innych oznaczeń, w tym znaki towarowe, nazwy handlowe, elementy graficzne i symbole, dotyczące środka spożywczego i umieszczone na opakowaniu, etykiecie, obwolucie, ulotce, zawieszce oraz w dokumentach, które są dołączone do tego środka spożywczego lub odnoszą się do

niego. Z powyższego wynika, że oznakowaniem jest także deklaracja zawarta w cenniku dla kupujących, odnosząca się do oferowanego produktu.

Wymagania jakości handlowej dotyczące oznakowania produktów oferowanych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży, przeznaczonych bezpośrednio dla konsumenta finalnego lub do zakładów żywienia zbiorowego zostały określone w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 r. w sprawie znakowania środków spożywczych (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 774), zwanego dalej „rozporządzeniem w sprawie znakowania środków spożywczych”. Zgodnie z § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 tego rozporządzenia, w przypadku środków spożywczych bez opakowań lub pakowanych przy sprzedaży oprócz nazwy środka spożywczego podaje się wykaz składników, przy czym informacje te podaje się w miejscu sprzedaży na wywieszce dotyczącej tego środka spożywczego lub w inny sposób w miejscu dostępnym bezpośrednio konsumentom.

W niniejszej sprawie, na podstawie wyników badań laboratoryjnych próbki produktu i próbki kontrolnej, pobranych przez inspektorów reprezentujących Pomorskiego WIIH w zakładzie gastronomicznym należącym do strony, stwierdzono, że przedmiotowy burger nie odpowiadał wymaganiom jakościowym określonym w deklaracji zawartej w cenniku dla kupujących, z uwagi na stwierdzoną obecność wieprzowiny, podczas gdy w składzie burgera uwidocznionym w cenniku zadeklarowano wyłącznie wołowinę, według:

- sprawozdania z badań z dnia 5 marca 2014 r. nr 91/2014 (tj. w zbadanej próbce produktu stwierdzono obecność białek charakterystycznych dla świni), przeprowadzonych przez Laboratorium UOKiK w Olsztynie;
- sprawozdania z badań z dnia 27 marca 2014 r. nr 58079/14/GDY (tj. w zbadanej próbce kontrolnej stwierdzono zawartość wieprzowiny w ilości 8,79%), przeprowadzonych na wniosek strony przez Laboratorium Hamilton w Gdyni.

Biorąc powyższe pod uwagę, organ pierwszej instancji uznał, że wprowadzony do obrotu przedmiotowy burger, z uwagi na podanie w oznakowaniu tego produktu niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, jest artykułem rolno-spożywczym zafałszowanym, w myśl art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej – co jego zdaniem wyczerpało znamiona czynu określonego w art. 40a ust. 1 pkt 4 tej ustawy oraz skutkowało wymierzeniem stronie kary pieniężnej w wysokości 1 000 zł, czyli najniższej z możliwych, przewidzianych ustawowo.

Jak wynika z art. 40a ust. 4 ustawy o jakości handlowej, kary pieniężne, o których mowa w ust. 1-3 tego artykułu, wymierza w drodze decyzji, właściwy ze względu na miejsce przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

Tym samym, Pomorski WIIH wymierzył w drodze decyzji z dnia 6 sierpnia 2014 r. powyższą karę Aleksandrowi Błażewiczowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą Aleksander Błażewicz I. P.H.U II. STACJA No 7 w Gdyni, tj. przedsiębiorcy, który wprowadził do obrotu zafałszowany produkt.

Odwołując się od wydanej decyzji, strona nie zanegowała faktu, iż w zbadanej próbce produktu i próbce kontrolnej, jakimi był przedmiotowy burger, oprócz mięsa wołowego,

znajdowało się także mięso wieprzowe, natomiast podniosła zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej, poprzez uznanie, że strona podała w oznakowaniu zakwestionowanego burgera, oferowanego do sprzedaży jako Mini Burger, niezgodny z prawdą skład tego produktu, w sytuacji, gdy oferta lokalu wskazywała na 100% gwarantowanej jakości oferowanych produktów, czyli nie wykluczała możliwości pojawienia się „śladowych” ilości innego gatunku mięsa, a także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez uznanie, że stopień szkodliwości zarzucanego jej czynu jest najwyższy, w sytuacji, gdy jako sprzedawca detaliczny nie sugerowała ona potencjalnemu klientowi 100% składu wołowiny w oferowanym produkcie, a jedynie zapewniała go o 100% jakości tego produktu. Strona stara się w ten sposób wykazać, podobnie jak w piśmie z dnia 18 czerwca 2014 r., stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w niniejszej sprawie, że nie dopuściła się zafałszowania, poprzez podanie w ofercie swojego zakładu oznakowania niezgodnego z prawdą, w sytuacji, gdy ona sama została wprowadzona w błąd przez producenta.

Odnosząc się do powyższego, należy zauważyć, że ustalenia faktyczne, stanowiące podstawę do wydania zaskarżonej decyzji, zostały opisane w protokole kontroli z dnia 26 lutego 2014 r., w protokołach pobrania próbki produktu i próbki kontrolnej z dnia 25 lutego 2014 r., odpowiednio nr 084449 i nr 084450, a także w sprawozdaniu z badań z dnia 5 marca 2014 r. nr 91/2014 (dla próbki produktu) i z dnia 27 marca 2014 r. nr 58079/14/GDY (dla próbki kontrolnej). Do akt sprawy dołączono także cennik dla kupujących w formie ulotki oraz fakturę zakupu VAT nr FA/35/02/2014 z dnia 25 lutego 2014 r., dotyczącą m.in. mięsa wołowego bez kości.

Z protokołu kontroli wynika, że pobrana do badań laboratoryjnych próbka produktu (pochodząca z zakupu kontrolnego) i próbka kontrolna, były oferowanym w cenniku Mini Burgerem „kotlet 100 g wołowiny”, bez podania wykazu innych, poza wołowiną, składników. Tym samym, należy uznać, że organ pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że każda z tych próbek była oferowanym w cenniku Mini Burgerem zawierającym w składzie tylko 100 g wołowiny, a nie – jak stara się wykazać strona w odwołaniu – 90 g wołowiny. Strona wbrew obowiązkowi wynikającemu z § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych, nie podała w miejscu sprzedaży innych, poza wołowiną, składników burgera, a więc organ pierwszej instancji słusznie uznał, że strona zadeklarowała w kotlecie wyłącznie mięso wołowe.

Jak wykazały wyniki dwukrotnie przeprowadzonych badań laboratoryjnych, w próbce produktu stwierdzono obecność białek charakterystycznych dla świni (według sprawozdania z badań nr 91/2014), a w próbce kontrolnej – zawartość wieprzowiny w ilości 8,79% (według sprawozdania z badań nr 58079/14/GDY), co było niezgodne z deklaracją zawartą w cenniku dla kupujących. Trudno zatem zgodzić się z twierdzeniem strony, że tak sformułowana oferta, nie oznaczała, iż skład burgera to 100% wołowiny, ani też nie wykluczała, że w burgerze, oprócz mięsa wołowego, mogło znajdować się także mięso wieprzowe. Nie sposób również podzielić poglądu strony, że stwierdzona w próbce kontrolnej zawartość wieprzowiny w ilości

8,79%, świadczyła o „śladowych” ilościach tego składnika w burgerze, skoro stanowiła blisko jedną dziesiątą część jego składu.

Ponadto, jeżeli strona uważa, że w porcji burgera zadeklarowanego w cenniku jako „kotlet 100 g wołowiny” mogła znajdować się także wieprzowina w ilości 8,79%, to należy zauważyć, że zgodnie z § 17 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych, strona miała obowiązek podać wykaz składników, czyli podać także informację o obecności wieprzowiny w burgerze.

Należy podkreślić, że obowiązujące regulacje wprost definiują pojęcie artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego. Jak wynika z art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej, okolicznością warunkującą uznanie produktu za zafałszowany może być m.in. podanie w jego oznakowaniu niezgodnych z prawdą danych w zakresie składu, które jednocześnie narusza interesy konsumentów w sposób istotny.

Zdaniem Prezesa UOKiK, dyspozycja art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej została spełniona w przedmiotowej sprawie i wprowadzenie do obrotu przez stronę burgera zawierającego w składzie wyłącznie wołowinę, który w rzeczywistości – jak wykazały wyniki badań próbki produktu i próbki kontrolnej – zawierał, oprócz mięsa wołowego, także mięso wieprzowe, wprowadzało konsumentów w błąd, co do charakterystyki środka spożywczego, albowiem otrzymywali oni inny produkt niż sugerowała informacja podana w cenniku, a więc pozbawieni byli możliwości dokonania świadomego wyboru. Ponadto, jak wynika z wiedzy powszechnej, mięso wołowe jest droższe od mięsa wieprzowego. Niewątpliwie, taki sposób oznakowania naruszał interesy konsumentów w sposób istotny. Tym samym, wbrew temu, co stara się wykazać strona w odwołaniu, przedmiotowy burger został prawidłowo uznany przez organ pierwszej instancji za produkt zafałszowany.

Należy zaznaczyć, że do obowiązków podmiotów działających na rynku spożywczym – a takim jest strona – w myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. U. UE L 31 z 1.2.2002 s. 1 z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem (WE) nr 178/2002”, należy zapewnienie na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Z powyższego wynika, że obowiązek zapewnienia zgodności żywności z przepisami prawa żywnościowego spoczywa na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, a więc zarówno na producencie, jak i na sprzedawcy detalicznym. Nie ma przy tym znaczenia, na którym etapie stwierdzona niezgodność powstała (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 sierpnia 2010 r. sygn. akt VI SA/Wa 894/10), a więc i kto ponosi winę za niezgodne ze stanem faktycznym deklaracje w zakresie składu mięsa użytego do produkcji burgera. Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem strony, że obowiązek zapewnienia, aby oferowany przez nią burger posiadał zadeklarowane cechy, w tym przypadku odpowiedni skład mięsa,

spoczywa wyłącznie na producencie, od którego strona zakupiła mięso, nawet w sytuacji, gdy mięso zostało zakupione w formie zmielonej i strona nie ingerowała w jego skład. Podkreślić należy, że to strona była zarówno producentem zakwestionowanego burgera, jak i sprzedawcą detalicznym i to do niej należało zapewnienie właściwej jakości oferowanych konsumentom produktów.

Niezależnie od powyższego, okoliczności, na które wskazuje strona w odwołaniu, że nie miała ona wpływu na jakość przedmiotowego burgera, gdyż mięso, jakie wykorzystuje ona do produkcji burgerów jest nabywane od producenta w formie zmielonej i producent ten zapewnia, iż w porcji mięsa znajduje się 100% wołowiny (powołując się na fakturę zakupu VAT nr FA/35/02/2014), a po zakupie od producenta mięso nie jest poddawane żadnej innej obróbce, oprócz starannego obmycia (co również budzi wątpliwości w odniesieniu do mięsa mielonego), przyprawienia i wysmażenia przed podaniem klientowi, nie stanowią – wbrew przekonaniu strony – wystarczającego powodu do zwolnienia jej z obowiązków wynikających z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002. Należy dodać, że strona jako profesjonalista na rynku nie może działać wyłącznie w zaufaniu do producenta, od którego nabywa mięso wykorzystywane do produkcji własnej zakładu, a tym samym nie może poprzestawać na jego deklaracji w przekonaniu, iż stanowi ona rzetelną informację o tym produkcie, nawet jeśli jest to dostawca, który posiada stosowne uprawnienia (certyfikaty) do prowadzenia tego rodzaju działalności. Takie działania strony w stosunku do dostawcy mogą świadczyć o naruszeniu reguł ostrożności, tym bardziej, że przepisy prawa nakładają na nią obowiązek kontrolowania żywności wprowadzanej do obrotu.

Należy zauważyć, że zaskarżona decyzja została wydana na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, który wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego do obrotu, podlega karze pieniężnej określonej w tym przepisie. Pojęcie obrotu zostało wyjaśnione w art. 3 pkt 4 tej ustawy, jako czynności w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 178/2002, w którym wprowadzenie na rynek, zgodnie z zawartą w tym przepisie definicją oznacza posiadanie żywności w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania. W rozumieniu tych przepisów, strona – co nie jest przez nią kwestionowane – wskazany w decyzji organu pierwszej instancji burger wytworzyła i posiadała w celu sprzedaży, a więc wprowadziła do obrotu, co skutkowało wymierzeniem jej kary pieniężnej, stosownie do nakazu wynikającego z art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej. Bez znaczenia pozostaje – wbrew przekonaniu strony – czy zafałszowany produkt został wprowadzony przez nią do obrotu w wyniku celowego działania, czy też nie, gdyż nie jest to przesłanką do odstąpienia od wymierzenia kary w ogóle (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 17 października 2011 r. sygn. akt VI SA/Wa 1371/11). Jednakże, stopień zawinienia strony jest jedną z pięciu przesłanek uwzględnianych dopiero przy ustalaniu wysokości kary, o czym stanowi art. 40a ust. 5 tej ustawy, a więc ma

znaczenie, jeżeli nakładana kara jest wyższa od minimalnej, określonej ustawowo, co nie miało miejsca w niniejszej sprawie, gdyż stronie wymierzono karę w minimalnej wysokości.

Odnosząc się do wątpliwości strony, co do prawidłowości ustaleń organu pierwszej instancji w zakresie uznania stopnia szkodliwości czynu za najwyższy, należy zauważyć, że stopień szkodliwości czynu, polegającego na wprowadzeniu przez stronę do obrotu produktu zafałszowanego, z punktu widzenia praw i interesów konsumentów, nie mógł zostać oceniony na poziomie niższym od najwyższego. Nie zasługują przy tym na uwagę argumenty strony, że jako sprzedawca detaliczny nigdy nie sugerowała ona 100% składu wołowiny w oferowanym produkcie, skoro w cenniku dla kupujących znajdowała się informacja o treści „kotlet 100 g wołowiny”, oraz że deklaracja ta była zgodna z rzeczywistym składem burgera, skoro wyniki badań laboratoryjnych wykazały, że w burgerze, oprócz mięsa wołowego, znajdowało się także mięso wieprzowe. Bez znaczenia pozostaje natomiast fakt, że strona zapewniała jedynie o 100% jakości oferowanego produktu, poprzez – jak wyjaśniła w odwołaniu – zastosowanie najwyższych standardów jakościowych, w tym procedur organów nadzoru sanitarnego oraz standardów w zakresie świeżości warzyw i mięsa, skoro nie zmienia to faktu, że wprowadziła ona konsumentów w błąd, co do jakości przedmiotowego burgera, wskazując im poprzez deklarację zawartą w cenniku, że mają do czynienia z innym produktem niż zakupiony.

Podsumowując powyższe, należy stwierdzić, że zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 pkt 10 lit. c ustawy o jakości handlowej, oparty na argumentach strony o braku wystąpienia przesłanek uzasadniających uznanie wprowadzonego przez nią do obrotu produktu za zafałszowany, a także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, poprzez uznanie stopnia szkodliwości zarzucanego jej czynu za najwyższy, nie zasługują na uwzględnienie.

Wobec powyższego, wymierzenie stronie kary pieniężnej w wysokości 1 000 zł, czyli najniższej z możliwych, przewidzianych w art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, w przedstawionym stanie faktycznym, należy uznać za prawidłowe i zgodne z prawem.

Tym samym, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości, należy uznać za niezasadny, zarówno w świetle ustaleń opisanej kontroli, jak i obowiązujących przepisów prawa dotyczących wymierzenia kar pieniężnych na gruncie ustawy o jakości handlowej, stąd też postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie należy uznać za prawidłowe.

Stosownie do art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Gdańsku w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary pieniężnej stanie się ostateczna.

Prezes UOKiK, stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Wobec powyższego, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes UOKiK jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa, organ odwoławczy posiada kompetencje do wydania decyzji, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę, Prezes UOKiK orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, którą wnosi się w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późn. zm.).

Z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
WICEPREZES
Dorota Karczewska

Otrzymują:

1. Barbara Kaszyńska
Kancelaria Adwokacka Adwokat Barbara Kaszyńska
ul. Wybickiego 1/3, 81-391 Gdynia
pełnomocnik
Aleksandra Błażewicza
prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą
Aleksander Błażewicz I. P.H.U II. STACJA No 7 w Gdyni
2. Pomorski Wojewódzki Inspektor
Inspekcji Handlowej w Gdańsku
3. a/a